

Fjeldtur i uvej

Det er helt sikkert det farligste, jeg nogensinde har oplevet. Så da vores lærer bad os skrive om en farlig oplevelse, var jeg ikke et øjeblik i tvivl. Jeg ville skrive om den fjeldtur, jeg var på sammen med mine klassekammerater og vores lærere, da vi i slutningen af 7. klasse var på lejrskole i Norge.

Vi havde glædet os til fjeldturen, så humøret var helt i top, da vi udstyret med mad, drikke og fornuftig påklædning begav os af sted i fint vejr. Vi gik på stier, der snoede sig mellem træer og med rislende vandløb, der løb snart på den ene, snart på den anden side af os. Så det første stykke vej gik let. Vi havde to unge norske guider med. De kendte fjeldet og vidste, hvordan man skulle bevæge sig sikkert. Det troede vi i hvert fald.

Pludselig holdt stien op. Foran os tårnede en fjeldside sig op. Den var næsten nøgen, kun nogle store klippestykker stak frem hist og her. Og så var den stejl. Det var, som om fjeldsiden rejste sig næsten lodret op af jorden. Smed vi en sten op på fjeldsiden, rullede den hurtigt ned igen. Og den skulle vi gå eller rettere kravle op ad. Jeg var ved at gå i panik. Hvordan skulle jeg, der altid havde været bange for højder, kunne klatre op ad den næsten lodrette væg? Aldrig i livet! Med bankende hjerte så jeg flere af mine klassekammerater begynde at kravle langsomt op ad bjerget. Da turen kom til mig, kunne jeg simpelt hen ikke tage mod til mig. Længe stod jeg og kiggede fortvivlet. De andre fra klassen blev utålmodige og begyndte at komme med opmuntrende tilråb:

– Kom nu, Selma, du kan godt. Det er fantastisk heroppe.

Småtudende og med hjertet helt oppe i halsen begyndte jeg famlende den lange vej opad. Prøvende søgte mine hænder og fødder efter steder at gribe fat. Forsigtigt kæmpede jeg mig opad, mens jeg gentog for mig selv: Lad være med at se ned! Hver gang min fod smuttede, eller en sten løsnede sig og raslede ned ad fjeldsiden, for jeg sammen. Klynkende og pustende af anstrengelse kravlede jeg centimeter efter centimeter opad, mens de andre fra klassen heppede på mig. Endelig, efter hvad der følte som flere timer, nåede jeg toppen, hvor ivrige hænder greb fat om mig. På en gang både stortudende og leende dejsede jeg om på jorden. Jeg havde gjort det! Jeg havde overvundet mig selv. Nu kunne intet slå mig ud.

Oppe på toppen var udsigten fantastisk. Men vi fik ikke lov til at nyde udsigten ret længe, for vi skulle videre hen over fjeldet og finde et sted at spise vores mad. Mens vi gik, ændrede vejret sig. Det blev koldere og koldere, og flere steder lå der rester af sne og is. En af pigerne fra klassen gled og faldt om på jorden. Den mandlige guide konstaterede, at hun havde forstuvet foden og ikke kunne støtte på den. Hvad nu? Resolut tog guiden hende på ryggen og ville med det samme bære hende hele vejen ned, så hun kunne komme i behandling. Den anden guide skulle så sørge for, at vi andre kom sikkert ned. Det skulle snart vise sig, at det var mere, end hun kunne magte.

Efter en kort spisepause begyndte vi den lange vej hjemad til hytterne. Vi balancerede på en sti helt ude ved kanten af fjeldsiden, som gik næsten lodret ned. Vi var alle trætte, bange og opgivende. Lærerne forsøgte at opmuntre os, men jeg fornemmede, at de også var ved at miste tilliden til den unge guides evner til at få os sikkert ned. Guiden forsikrede, at hun havde helt styr på nedstigningen, vi skulle bare lige lidt længere ind over fjeldet, så ville der komme en nem sti nedad. Altså forlod vi stien og gik tværs over fjeldet. Når vi spurgte, hvornår vi kom til stien, lød svaret:

– Vi er der lige om et par minutter.

Uheldigvis viste det sig, at der var faldet et kraftigt lag sne på det sted, hvor hun havde tænkt sig, at vi skulle ned. Hvordan skulle vi med vores gummisko komme sikkert ned ad den snebelagte sti? Det havde guiden imidlertid en nem løsning på.

– Sæt jer på bagdelen og glid ned ad stien, svarede hun.

Før hun havde talt færdig, var halvdelen af klassen hujende og råbende på vej ned ad fjeldet. De bumpede i rasende fart på rumpen ned ad bjergsiden. Fortvivlet forsøgte lærerne at stoppe den halsbrækkende glidetur. Men for sent. De fleste var allerede i fuld fart på vej nedad. Lærerne havde set de farlige klippeblokke, der her og der stak op af sneen, men de måtte give op og håbe på det bedste. Sammen med lærerne og resten af klassen begyndte jeg den farefulde nedstigning. Mange gange måtte vi hen og trække nogle, der var ramlet ind i et klippestykke, fri af sneen.

Forslåede, udmattede og helt på den anden side af angst sled vi os langsomt nedad. Skridt for skridt følte vi os forsigtigt frem, mens benene eksede under os af anstrengelse.

Da vi langt om længe kom tilbage til hytterne, viste det sig, at alle elever og lærere på mirakuløs vis var kommet ned i god behold. Dødrætte og mærkede af den barske tur. Behøver jeg sige, at lærerne var synligt lettede over at se, at alle elever var sluppet nogenlunde helskindede gennem fjeldturen? Efterfølgende klagede lærerne over de uduelige guider for at undgå, at andre ville komme i samme situation som os. Og mig? Ja, jeg havde overvundet min højdeskræk og var glad for at have bevist over for mig selv, at jeg kan tackle vanskelige situationer. Efter den oplevelse kan jeg klare hvad som helst.